

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ
ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
Καλλιέργειες
1323

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Όργανο όμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Αθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 55ο - ΤΕΥΧΟΣ 517 ●
● ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2008 ●

● «Ίδε ό άμνός του Θεού ό αίρων τήν άμαρτίαν του κόσμου» (Ίωάν. α΄ 29) ●

Ο ΕΝΑΣ ΘΥΣΙΑ ΓΙΑ ΘΛΟΥΣ

Στή γή, για τον ουρανό!

Θυσιές οι θυσιές σφραγίζονται με προσφορά αίματος. Πολύ περισσότερο ή θυσία της Καινής Διαθήκης, που όντως χαρίζει την άφεση. «Σχεδόν έν αίματι πάντα καθαρίζεται κατά τον νόμον, και χωρίς αίματεκχυσίας ου γίνεται άφεςις» (Έβρ. θ΄ 22). Δηλαδή: Σύμφωνα με τό Μωσαϊκό νόμο, καθαρίζονται με τό αίμα «σχεδόν» τά πάντα. Και χωρίς νά χυθή αίμα δέν γίνεται συγχώρησις.

● Χωρίς πόνο δέν έρχεται ή χαρά. Άλλά και χωρίς πόλεμο δέν έρχεται ή νίκη. Στόν πόλεμο χύνεται πολύ αίμα. Ό Χριστός είναι ό πρωτομάστορας του έργου τής σωτηρίας μας, αλλά και ό πρωτομάρτυρας, που πολέμησε τό διάβολο και τον νίκησε κατά κράτος!

● Άν τά έπίγεια πράγματα, όπως οι τύποι τής Παλαιάς Διαθήκης, είχαν ανάγκη ραντισμού αίματος, τά έπουράνια πολύ περισσότερο. Έπουράνια είναι τά μεγάλα ζητήματα τής σωτηρίας, που όταν λύνονται μάς καθιστούν κοινωνούς των αιώνιων αγαθών. Η μάχη δέν γίνεται για τή γή, αλλά για τον ουρανό. Η, μάλλον, διεξάγεται στή γή για τον ουρανό!

● Δέν καθαρίζεται βέβαια ό ουρανό, αφού ποτέ δέν μολύνεται. Καθαρίζεται ό άνθρωπος, που έχει πατέρα «έν τοις ουρανοίς», και που πλάστηκε για τά αιώνια και έπουράνια.

● Δέν θυσιάστηκε ό Χριστός για τά έπουράνια, για τους άγγέλους. Θυσιάστηκε:

□ Για νά γίνουμε έμεις έπουράνιοι.

□ Για τήν Έκκλησία, που ναι ό ουρανό στή γή.

□ Για τους πιστούς, που περπατάνε στή γή, άλλ' είναι νοσταλγοί του ουρανού.

● Ό Χριστός μπήκε στό θυσιαστήριο του Σταυρού. Στή συνέχεια μπήκε στόν ουρανό: «Όκ εις χειροποίητα άγια εισήλθεν ό Χριστός, αντίτυπα των άληθινών, άλλ' εις αυτόν τον ουρανό, νυν έμφανισθηναι τώ προσώπω του Θεού υπέρ ήμων» (Έβρ. θ΄ 24). Δηλαδή: Ό Χριστός δέν μπήκε στα χειροποίητα άγια, τά αντί-

τυπα τῶν ἀληθινῶν, ἀλλά στὸν ἴδιο τὸν οὐρανό. Καί τώρα στέκει μπροστά στὸν ἴδιο τὸ Θεό Πατέρα καί Τόν παρακαλεῖ γιά μᾶς.

Γιά μᾶς καί μαζί μέ μᾶς!

Οὐρανός εἶναι ὁ Σταυρός Του.

Οὐρανός εἶναι κι ὁ θρόνος τοῦ Πατέρα, πού εἰσώδευσε μέ τήν Ἀνάληψί Του.

Ὁ Ἴδιος εἶπε τό «παρών» στίς δύο οὐράνιες καταστάσεις: Στή σταύρωσι καί στήν ἀνάληψι.

• Ὡς Θεός Λόγος δέν ἔφυγε ποτέ ἀπ' τόν Πατέρα. Ἡ σταύρωσις, ἡ ἀνάστασις καί ἡ ἀνάληψις ἀποτελοῦν ἐμφανίσεις τοῦ Ἰησοῦ στὸν Πατέρα ὑπέρ ἡμῶν.

Πάσῶν ἐμφανίστηκε σταυρωμένος «ὑπέρ ἡμῶν». Ὅταν ἀναστήθηκε, ἐμφανίστηκε «ὑπέρ ἡμῶν». Ὅταν ἀναλήφθηκε, ἐμφανίστηκε «ὑπέρ ἡμῶν»!

—*Νᾶμαι, πατέρα! Ὅπως βλέπεις, δέν εἶμαι μόνος. Μαζί μου ὄλα τὰ ἀνθρώπινα πλάσματα. Στους ἔφερα ὄλους!*

Τὰ Πάθη Του, ἡ Ἀνάστασις Του, ἡ Ἀνάληψίς Του ἔγιναν γιά μᾶς καί μαζί μέ μᾶς. «Ὁ Θεός συνεζωοποίησεν ἡμᾶς τῷ Χριστῷ καί συνήγειρε καί συνεκάθισεν ἐν τοῖς ἐπουρανίοις ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Ἐφεσ. β' 5-6).

• Δέν σημαίνει, ὅτι ὄλοι θά βρεθοῦν στὸν οὐρανό. Ὅσοι ὁμως τό θέλουν, θά καταστοῦν ἐπουράνιοι. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ἄν καί ἡμεῖς ἐγγύς ὤμεν τοῦ Θεοῦ, ἐν οὐρανῷ ἔσμεν» (Ε.Π.Ε. 25,18).

• Μποροῦμε ἀπ' τή γῆ νά ζοῦμε τόν οὐρανό. Λέει ὁ Χρυσόστομος: «Ποιήσωμεν τήν ψυχὴν οὐρανόν. Ὁ οὐρανός πάντοθὲν ἐστὶ καθαρὸς καί ἀκηλίδωτος, οὐκ ἐν χειμῶνι, οὐκ ἐν νυκτί μεταβάλλεται. Ὁ οὐρανός ἐστὶν ὑψηλός καί πολὺ τῆς γῆς ἀπέχων. Τοῦτο καί ἡμεῖς ποιήσωμεν, ἀποστήσωμεν ἑαυτοὺς τῆς γῆς καί πρὸς ὕψος ἀρθῶμεν ἐκεῖνο» (Ε.Π.Ε. 25, 16). Μετάφρασις: Ἄς κάνουμε τήν ψυχὴ μας οὐρανό. Ὁ οὐρανός εἶναι ἀπό παντοῦ καθαρὸς καί ἀκηλίδωτος. Δέν μεταβάλλεται οὔτε τό χειμῶνα οὔτε τὴ νύχτα. Ὁ οὐρανός εἶναι ὑψηλός κι ἀπέ-

χει πολὺ ἀπ' τή γῆ. Κι ἐμεῖς ἄς ἀπομακρυνθοῦμε ἀπ' τή γῆ. Ἄς ὑψωθοῦμε σ' ἐκεῖνο τό ὕψος.

Μιά φορά - Γιά πάντα!

Μιά φορά θυσιάστηκε ὁ Χριστός. Τό «ἄπαξ» καί ἡ ἰσχὺς του στοὺς αἰῶνες τονίζεται στήν πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολή.

• Στήν Παλαιὰ Διαθήκη εἶχαμε πολλές θυσίες. Στήν Καινὴ ἔχουμε μόνο μία, τὴ λειτουργία τοῦ Σταυροῦ, τὴ θυσία τοῦ Γολγοθᾶ, τὴν προσφορά τοῦ ἑνός καί μόνου Ἀρχιερέως.

□ Ὁ Χριστός εἶναι ὁ ΕΝΑΣ.

□ Ἡ θυσία Του εἶναι ἡ ΜΙΑ.

□ Τό αἷμα Του εἶναι τό ΕΝΑ. Ὅχι ξένο· δικό Του. Τίποτε ἄλλο δέν μᾶς σώζει, παρά μονάχα Ἐνα, τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τό Αἷμα. Εἶναι πηγὴ ἀστείρευτη.

Διαφορετικά θάπρεπε νά πεθαίνη κάθε φορά, πού ἀμαρτάνει ἕνας ἀνθρώπος! Λέει ὁ ἀπ. Παῦλος: Ἄν γιά κάθε ἀμαρτία χρειάζοταν ξεχωριστὴ θυσία, θάπρεπε ὁ Χριστός νά εἶχε ὑποστῆ τὰ Πάθη μυριάδες φορές, ὅσες καί οἱ ἀμαρτίες ὄλων τῶν ἀνθρώπων ὄλων τῶν αἰῶνων. Μά ὁ Χριστός φανερώθηκε στὸν Πατέρα, νά ζητήσῃ τὴν παραγραφὴ ὄλων τῶν ἀμαρτιῶν μέ τὴ θυσία Του, πού προσφέρθηκε μιά καί μοναδικὴ φορά (Ἐβρ. θ' 26).

Ἡ μιά Θυσία ἰσχύει «εἰς τό παντελές», «εἰς τό διηνεκές» (Ἐβρ. ζ' 25. ι' 1).

• Ὁ Χριστός δέν ἀθετεῖ τὴν αἰώνια ἀγάπη Του. Δέν ἀποσύρει τὴ δύναμι τοῦ Σταυροῦ Του. Ἐκεῖνο, πού ἀθετεῖ καί τό ἐξαλείφει πλήρως, εἶναι ἡ ἀμαρτία μας.

Πότε ὁμως; Ὅταν μετανοοῦμε. Κι ἐδῶ εἶναι πάλι συγκινητικὴ ἡ ἀγάπη Του.

□ Μιά φορά Ἐκεῖνος σταυρώθηκε.

□ Μιά φορά ἐμεῖς βαφτιστήκαμε.

□ Πολλές φορές ὁμως μποροῦμε νά μετανοήσομε. Κάθε φορά, πού μετανοοῦμε, ἀντλοῦμε τὴν ἄφεσι ἀπ' τὴ μιά πηγὴ τῆς μίας λειτουργίας. Ἐκείνης τοῦ μόνου Ἀρχιερέως τοῦ Σταυροῦ.

Ὅλοι - Πολλοί - Λίγοι!

Μιά φορά μπαίνουμε στὸν κόσμο.

Δέν πρέπει ν' ἀμαρτάνουμε. Ἄλλ' ἔχουμε τή δυνατότητα καί εὐκαιρία νά μετανοοῦμε ὡσάκις ἀμαρτάνουμε. Ἄς μή ξεχνᾶμε ὁμως, ὅτι ἔρχεται ἡ κρίσις: «Ἀποκείται τοῖς ἀνθρώποις ἀπαξ ἀποθανεῖν, μετά δέ τοῦτο κρίσις» (Ἐβρ. θ' 27).

● Ὁ θάνατος δέν εἶναι φοβερός γιά ὄσους πέθαναν ὡς πρός τήν ἀμαρτία καί πιστεύουν, ὅτι μετά τό θάνατο εἶναι ἡ ζωή (Ἰωάν. ε' 24). Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ὁ θάνατος τοῦτο ἐστίν, ἀλλά κοίμησις» (Ε.Π.Ε. 25,30).

● Μιά φορά ὁ Χριστός πέθανε. Ἄλλ' ὁ θάνατός Του εἶναι ἡ ζωή γιά πολλούς. Πρόσφερε τόν ἑαυτό Του γιά ὄλους, ἀλλά τελικά δέν σώζονται ὅλοι. Σώζονται πολλοί. «Ὁ Χριστός, ἀπαξ προσενεχθεῖς εἰς τό πολλῶν ἀνενεγκεῖν ἀμαρτίας, ἐκ δευτέρου χωρίς ἀμαρτίας ὀφθῆσεται τοῖς αὐτόν ἀπεκδεχομένους εἰς σωτηρίαν» (Ἐβρ. θ' 28).

Ἄς ἰσχυρισθῶμεν ὅτι ἕκαστος ἀπέθανε. Ἄς φανερῶμεν ὁμως ὅτι ἐκεῖνος, πού τόν περιμένουν «εἰς σωτηρίαν», ὅσους τόν πίστεψαν Σωτήρα. Ἄς ἔρθῃ χωρίς αὐτή τή φορά νά βαστάξῃ ἀμαρτίες.

● Ἄς ὑποθέσουμε, ὅτι κάποιος δέν θέλει νά πιστεύσῃ στό μυστήριον τῆς λυτρωτικῆς δυνάμεως τῆς ἐκούσιας προσφορᾶς τοῦ Ἀναμαρτήτου Ἰησοῦ. Δέν συγκινεῖται ἀπ' τήν προσοφορά τοῦ Γολγοθᾶ. Δέν ἀγωνίζεται νά ζήσῃ σύμφωνα μέ τό θέλημά Του. Ἡ θυσία τοῦ Χριστοῦ εἰδικά γι' αὐτόν καί τούς ὁμοίους του παραμένει ἀνεργή.

Μαγικά δέν ἐνεργεῖ ἡ λυτρωτική χάρις τοῦ Χριστοῦ. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Υπέρ πάντων μέν ἀπέθανεν, οὐ πάντων δέ τὰς ἀμαρτίας ἀνήνεγκε, διά τό μή θελήσῃ αὐτούς» (Ε.Π.Ε. 25,32). Μετά φρασις: Πέθανε πρός χάριν ὄλων. Βέβαια δέν συγχωρεῖ τελικά ὄλων τίς ἀμαρτίες, ἐπειδή δέν τό θέλουν ὄλοι.

● Σταυρώθηκε Ἐκεῖνος, ὄχι γιά νά πάρομε ἐμεῖς τή στολή, πού λεύκανε στό Αἷμά Του καί νά τή ρίξουμε στό βουρκο, ἀλλά γιά νά ζήσουμε μέ ἀρετή. «Τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν αὐτός ἀνήνεγκεν ἐν τῷ σώματι αὐτοῦ ἐπί τό ξύλον, ἵνα

ταῖς ἀμαρτίαις ἀπογενόμενοι τῇ δικαιοσύνῃ ζήσωμεν» (Α' Πέτρ. β' 24). Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Πῶς ὀφθῆσεται; Ὡς μηκέτι λοιπόν δεηθῆναι θυσίας, ὥστε σώσαι αὐτούς, ἀλλ' ἀπό ἔργων τοῦτο ποιεῖν» (Ε.Π.Ε. 25,32). Μετά φρασις: Πῶς θά παρουσιαστῇ; Δέν θά χρειαστῇ θυσία γιά τή δευτέρα παρουσία. Θά κρίνῃ μέ βάσι τά ἔργα τους.

Τό «θέλω» τοῦ Θεοῦ... περιορίζεται ἀπό τό «θέλω» τῶν ἀνθρώπων!

Ἐκεῖνος θέλει «πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι» (Α' Τιμ. β' 4).

Οἱ ἄνθρωποι ὁμως, σέ μεγάλο ποσοστό, δέν θέλουν. Ἄρνούνται τόν «ἀγοράσαντα αὐτούς δεσπότην» (Β' Πέτρ. β' 1). Ἔτσι τό «πάντες» τῆς ἀγαπητικῆς θελήσεως τοῦ Χριστοῦ ἐκπίπτει στό «πολλοί», λόγω τῆς ἀμαρτωλῆς θελήσεως τῶν ἀνθρώπων! Τήν ἔκπτωσι εἶδε προφητικά καί ὁ προφ. Ἡσαΐας: «Τὰς ἀμαρτίας πολλῶν ἀνήνεγκεν» (γ' 12). Καί τό «πολλοί» ἐκπίπτει δυστυχῶς στό «ὀλίγοι», ἀφοῦ τελικά «ὀλίγοι οἱ σωζόμενοι» (Λουκ. ιγ' 23).

● Τό «πάντες» δείχνει τήν καθολική ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, τήν ἀγάπη χωρίς σύνορα, τή θυσία γιά ὄλους, χωρίς κανένα ρατσισμό. Ἄν ἐνεργοῦσε ὁ Θεός ἐξαναγκαστικά νά σώσῃ ὄλους, αὐτό θά φανέρωνε «ρομποτοποίηση» τῶν ἀνθρώπων.

● Τό «πολλοί» ὑπονοεῖ τήν ἐλεύθερη ἐπιλογή τῶν ἀνθρώπων.

● Τό «ὀλίγοι» φανερώνει ὄχι μόνο ἐλεύθερη ἐπιλογή, ἀλλά καί σκληρό ἀγῶνα, μέ φόβο καί τρόμο γιά τή σωτηρία (Φιλιπ. β' 12).

Ὅλοι στό σχέδιον τοῦ Θεοῦ. Πολλοί στό θαυμασμό. Λίγοι στόν ἀγῶνα.

Ἐμεῖς θά εἴμαστε μαζί μέ τούς πολλούς τοῦ θαυματοῦ καί τούς λίγους τοῦ ἀγῶνα; Ὁ Χριστός ἔπαθε γιά ὄλους. Ἀποτελεῖ τήν πίστι καί τή συγκίνησι πολλῶν. Μακάρι νά ζοῦμε, γιά ν' ἀκολουθοῦμε τά ματωμένα χνάρια τοῦ Σταυροῦ Του. Αὐτά ὀδηγοῦν στήν Ἀνάστασι!

Ἄρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκης

Πνευματικά θέματα

Ἡ πορεία τῆς Ὁρθοδοξίας

Τί εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία;

Η Ὁρθοδοξία τί εἶναι γιά τόν Ἰησοῦ Χριστό, γιά τόν πιστό ἄνθρωπο, καί συγκεκριμένα γιά τόν ἀπόστολο Φίλιππο, πού τήν πορεία του βλέπουμε στήν εὐαγγελική περικοπή τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας (Ἰωάν. α' 44-52);

● Γιά τό Χριστό Ὁρθοδοξία εἶναι ἡ εἰκόνα, πού συνάντησε τήν εἰκόνα καί τήν θεράπευσε. Ὁ Χριστός εἶναι ἡ εἰκόνα «τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀοράτου» (Κολοσ. α' 15). Ἦρθε ἀπ' τόν οὐρανό καί συνάντησε τήν πεσμένη καί μολυσμένη εἰκόνα, τή μορφή τοῦ ἀνθρώπου. Δέν τήν ἀγάπησε ἀπλῶς. Γιά νά τή θεραπεύσει, γιά νά τήν καθαρίσει, γιά νά τήν ἀναπαλαιώσει καί νά τήν ἀνακαινίσει, τήν ἔλαβε καί τήν προσέλαβε.

□ Γιά τό ἔλαβε λέει ὁ ἀπόστολ. Παῦλος: «Ἐλαβε δούλου μορφήν» (Φιλιπ. β' 6).

□ Γιά τό «προσέλαβε» λέει: «Ὁ Χριστός προσέλαβεν ἡμᾶς» (Ρωμ. ιε' 7). Μᾶς φορτώθηκε. Ἀνέλαβε τά βάρη τῶν ἁμαρτιῶν μας. Εἶναι «ὁ αἴρων τήν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. α' 29).

Ἰμοιώθηκε γιά νά Τοῦ ὁμοιάσουμε.

Συμμορφώθηκε γιά νά συμμορφωθῶμε. Σαρκώθηκε, «σύμμορφος γενόμενος τῆς ταπεινώσεως ἡμῶν, ἵνα ἡμᾶς συμμόρφους ποιήσῃ τῆς εἰκόνος τῆς δόξης αὐτοῦ» (λειτουργία Μ. Βασιλείου. Φιλιπ. γ' 21).

● Γιά τόν ἄνθρωπο ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἡ εἰκόνα, πού συναντᾶ τίς τρεῖς εἰκόνες.

□ Ἡ μία εἶναι ἐκείνη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ θεανθρώπινη. Αὐτή τήν εἰκόνα τήν προσκυνᾷ λατρευτικά.

□ Ἡ ἄλλη εἶναι ἡ εἰκόνα τοῦ ἑαυτοῦ του, πού τήν σέβεται, καί γι' αὐτό συνεχῶς τήν ἀνακατασκευάζει μέ τή μετάνοια.

□ Ἡ τρίτη εἶναι ἡ εἰκόνα τοῦ ἄλλου, τοῦ ἐν Χριστῷ ἀδελφοῦ. Αὐτή τήν εἰκόνα τήν διακονεῖ μέ ἀγάπη. Κάποτε σηκώνει τό βάρη

ρος τῆς, κατά τό «Ἄλλήλων τά βάρη βαστάζετε» (Γαλ. στ' 2).

● Γιά τόν ἀπόστολο Φίλιππο, πού τόν βλέπουμε στό εὐαγγέλιο τῆς Α' Κυριακῆς τῶν Νηστειῶν, ἡ Ὁρθοδοξία σήμανε τρία πράγματα:

Πρῶτον: Βρίσκει τό Χριστό, τό μοναδικό Μεσσία, τόν Σωτῆρα τοῦ κόσμου. «Εὐρήκαμεν Ἰησοῦν» (Ἰωάν. α' 41).

Δεύτερον: Ἀκολουθεῖ τό Χριστό. Πορεύεται πίσω Του. Πιστά Τόν δέχεται καί πιστά Τόν ἀκολουθεῖ. Ἀνταποκρίνεται ἄμεσα καί ἀποφασιστικά στήν κλήσι καί τήν πρόσκλησί Του. Προστίθεται στήν ἱερή λιτανεία τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

Τρίτον: Βρίσκει τόν ἄλλον, τό φίλο, τό Ναθαναήλ. Διακονεῖ τό φίλο του στή μεγαλύτερή του ἀνάγκη. Ἄν προσφέρουμε στούς ἄλλους τό Χριστό τῆς Ἀλήθειας καί τῆς Ἀγάπης, σίγουρα λύνουμε ὅλα τά προβλήματα τοῦ κόσμου.

Τί δέν εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία;

● Ἄρα ἡ Ὁρθοδοξία δέν μπορεῖ νά εἶναι μονοπρόσωπη. Εἶναι πολυπρόσωπη. Εἶναι νά δύο πολυπρόσωπα εἰκονοστάσια:

□ Τό ἕνα: Τό τριπρόσωπο εἰκονοστάσι τοῦ οὐρανοῦ. Ἡ ἔνωσις τῶν τριῶν Προσώπων τοῦ ἐνός Τριαδικοῦ Θεοῦ. Κι ὄχι ὅμως μόνο ἡ ἀποδοχή καί ἡ προσκύνησις τῆς τρισσῆς Θείας εἰκόνος. Μόνο του αὐτοῦ δέν ἀποτελεῖ Ὁρθοδοξία. Ἄν θαυμάζουμε μόνο τό εἰκονοστάσι τῆς οὐρανοῦ Τριάδος, θαυμάζουμε μόνο τήν Ἀλήθεια.

Ἡ Ἀλήθεια ὅμως ἐκφαίνεται στήν Ἀγάπη. Καί ἡ Ἀγάπη προβάλλει τήν Ἀλήθεια. Ὁρθοδοξία: Ἡ Ἀλήθεια ἐν Ἀγάπῃ καί ἡ Ἀγάπη ἐν Ἀλήθειᾳ (Ἐφεσ. δ' 15. Α' Ἰωάν. γ' 18. Β' Ἰωάν. στ. 1).

□ Τό ἄλλο, ἐπομένως, εἰκονοστάσι εἶναι τό στημένο στή γῆ. Εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Ὁ

Χριστός μέ τούς άγίους. Οί χριστιανοί μέ τούς άδελφούς τους. Ή σκηνή του Θεου μετά των ανθρώπων. Ή κοινωνία της αγάπης.

● Ή Ήρθοδοξία δέν μπορεί νά είναι μιά προγονολατρία ή έστω μιά προγονοπαράδοσις μόνο. Δέν είναι μόνο τό χθές. Είναι τό χθές, τό σήμερα, τό αύριο. «Ή Ιησοϋς Χριστός χθές και σήμερα ο αυτός και εις τούς αιώνας» (Έβρ. ιγ' 8).

“Οποιος δέν εργάζεται για τό Χριστό του σήμερα, **θάβει**, για τόν έαυτό του, τό Χριστό του χθές.

“Οποιος τήν Άλήθεια του Χριστού δέν τήν μεταφράζει σε προσωπικό άγωνά, σε αγάπη, σε ιεραποστολή, σε φιλανθρωπία, αυτός είναι νεκροθάφτης της Ήρθοδοξίας.

Άλλοίμονο στον όρθόδοξο, που τή σωτηρία του τή στηρίζει μόνο στα κατορθώματα των ήρώων και των μαρτύρων της Πίστεως! Τά δικά τους κατορθώματα αποτελούν τήν πρόκληση για δικά μας κατορθώματα, για έργα της δικής μας αγάπης και θυσίας. Λέει ο ήερος Χρυσόστομος: «Μή πατέρων κατορθώμασι θαρρώνει. Μή νομίσης άρχειν σοι τουτο εις σωτηρίαν» (Ε.Π.Ε. 17,426).

● Ή Ήρθοδοξία δέν μπορεί νά είναι μόνο άγιο Σώμα. Είναι όπωσδήποτε τό Σώμα του Χριστού, όπου καλούνται νά ένσωματωθούν όλοι οι άνθρωποι (Α΄ Κορ. ιβ' 27). Άλλά τό σώμα αυτό χωρίς αγάπη κινδυνεύει, προκειμένου για τή δική μας σωτηρία, νά μείνη νεκρό!

Ή ψυχή του σώματος της Έκκλησίας, της Πίστεως, είναι ή έν Πνεύματι Άγίω αγάπη. Είναι τά πνευματικά έργα. «Όσπερ γάρ τό σώμα χωρίς πνεύματος νεκρόν έστιν, ούτω και ή πίστις χωρίς των έργων νεκρά έστι», λέει ο άπόστολος Ίάκωβος (Ίακ. β' 26).

Ή καρδιά του Θεού είναι ή αγάπη. «Ή Θεός αγάπη έστιν» (Α΄ Ίωάν. δ' 8).

Δείξε μου, λέει ή Έκκλησία, όχι μόνο τό θαυμασμό σου προς τό άγιο Σώμα, προς τό μυστήριο της θείας οικονομίας, προς τήν Άχραντο εικόνα. Δείξε μου και τά έργα σου. «Δείξόν μοι τήν πίστιν σου εκ των έργων σου» (Ίακ. β' 18).

● Ή Ήρθοδοξία δέν είναι ούτε μουσειόλαμπροϋ παρελθόντος και πολυτελών χειμηλίων, ούτε μούμια ένταφιασμένη σε χρυ-

σή λάρνακα, που πρέπει νά τήν συντηρούμε. Συντήρησις είναι μιά... «χονσέρβα»! Ή Ήρθοδοξία προσφέρει τόν Άρτο της ζωής. Τό πάντοτε «φρέσκο» φωμί. Τόν Άρτο τόν έπιούσιο.

□ Δέν είναι συντήρησις. Είναι ή πρόοδος. Τρέχει στό δρόμο του χρόνου, «ίνα καταλάβη», όπως λέει ο Παύλος (Α΄ Κορ. θ' 24). Δικός της είναι ο κόσμος. Πρέπει όλον νά τόν άγκαλιάσει.

□ Δέν είναι συντήρησις νεκρών τύπων. Είναι ή τήρησις ζωντανών έντολων.

□ Δέν είναι τό τέλμα. Είναι τό ζωντανό πνεύμα.

□ Δέν είναι μαγικό προσκύνημα. Είναι θερμουργό κίνημα.

Έεκινά από μιά ζωντανή λειτουργία στην εύχαριστιακή συναξι και τρέχει νά έπισυνάξει τά διασκορπισμένα τέκνα του Θεού. Ή λειτουργία της Έκκλησίας δέν κοιμίζει, αλλά διεγείρει. Δέν είναι επανάπαυσις· είναι άθλημα. Δέν προσφέρει τέχνη, άλλ' άνάγει σε ένωση μέ τόν παντοδύναμο Θεό.

Τό «Άμήν» της λατρευτικής συναξέως είναι τό έφαλτήριο για άγώνα πνευματικό.

Ήρθοδοξία, που θεωρεί ως παράδοσι βυζαντινισμούς και έγχευτρικες έπιδεικτικές μανίες, καταντά θρησκεία του κόσμου του, κάποτε και άγυρτεία. Άλλωστε δέν άπέχουν, γραμματικά, πολύ οι λέξεις «άλήθεια» και «άλητεία». Χωρίς ζωντανή λατρεία και ζωντανό άγώνα και ζωντανή διακονία αγάπης, κατεβαίνει ο τόνος, τό «θ» γίνεται «τ» και ο ούρανός κυλιέται στη λάσπη!

● Δέν είναι ή Ήρθοδοξία μόνο στάσις ζωής και έκστασις ψυχής. Είναι και αντίστασις στό ρεύμα του κακού. Και επανάστασις για τήν έξάπλωσι του Εύαγγελίου.

Άπό που θά μάς γνωρίσει και θά μάς άναγνωρίσει ο Κύριος έν ήμέρα κρίσεως;

Άπό τό πιστοποιητικό της όρθής όμολογίας, που όμως θά τό έχη επικυρώσει ή αγάπη, ή έλεημοσύνη, ή φιλανθρωπία. Άς προσέξουμε δυό φοβερά λόγια.

□ Τό ένα είναι του Κυρίου: «Ου πās ο λέγων μοι Κύριε Κύριε, εισελεύσεται εις τήν βασιλείαν των ούρανών, άλλ' ο ποιών τό θέλημα του Πατρός μου» (Ματθ. ζ' 21).

□ Τό άλλο λόγιο είναι του άγίου Ίωάν-

νου του Χρυσόστομου: «*Κέρδος οὐδέν ἐκ τῆς πίστεως, ὅταν ἀγνοῇ ἡμᾶς ὁ Δεσπότης Χριστός*» (Ε.Π.Ε. 23,572).

● Ἡ Ὁρθοδοξία δὲν εἶναι ἓνας *τόπος*, οὔτε *κἂν* ἅγιος τόπος. Εἶναι ὁ *ἅγιος τρόπος*. Εἶναι *μονότροπος*. Εἶναι *μονόδρομος*, ἀφοῦ διαφορετικά δὲν μπορούμε νά σωθοῦμε. «*Οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλω οὐδενί ἡ σωτηρία. Οὐδέ γάρ ὄνομά ἐστιν ἕτερον ὑπὸ τὸν οὐρανόν τό δεδομένον ἐν ἀνθρώποις ἐν ᾧ δεῖ σωθῆναι ἡμᾶς*» (Πράξ. δ' 12).

Δέν εἶναι ἓνας τόπος ἡ Ἐκκλησία, ἀφοῦ εἶναι γιά κάθε τόπο καί γένος. «*Ἐν παντί τόπῳ τῆς δεσποτείας Αὐτοῦ εὐλόγει ἡ ψυχή μου τόν Κύριον*» (Ψαλμ. 102,22). Γιά κάθε *φυλή* ἡ δική μας *ἀποστολή* καί *ιεραποστολή*.

Δέν εἶναι ἓνας τόπος. Εἶναι *οὐ - τόπος!*

Οὐ-τοπία μέν ὡς πρός τήν *παγκοσμιότητα* της. Ὁ Ἥλιος τῆς Θεότητος καί ἡ Ἀγάπη χωρίς σύνορα. Δέν εἶναι ὅμως οὐτοπία ὡς πρός τήν καθημερινή πορεία. Δέν εἶναι *ἀπραγματοποίητο* τό ὄραμα τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ. Δέν κοπανᾶμε ἀέρα. «*Ἐγώ -λέει ὁ Παῦλος- τρέχω, ὡς οὐκ ἀδήλωσ, πυκτεύω, ὡς οὐκ ἀέρα δέρων*» (Α' Κορ. θ' 26). Δέν εἶναι *ἀκατόρθωτο* τό Εὐαγγέλιο.

«*Ἐρχου καί ἴδε!*» Ἔλα νά δῆς τήν Ἀλήθεια, πού περπατᾶ μέ τά πόδια τῶν ἀποστόλων καί πάντων τῶν ἁγίων. Ἔλα νά δῆς καί σήμερα τήν Ὁρθοδοξία, ὅπως τῆ ζῆ μέ πίστι καί ὑπομονή ὁ σύγχρονος ὀρθόδοξος χριστιανός, τό ἀγνό παιδί, ὁ καθαρός νέος, ἡ παρθένος κόρη, τό τίμιο ἀντρόγυνο, ὁ σεμνός κληρικός, ὁ ἀγρυπνῶν ἐπίσκοπος, ὁ πονεμένος ἀδελφός, ὁ ξενιτεμένος ἱεραπόστολος, ὁ ἐνάρετος ἐπαγγελματίας, ὁ ὄσιος μοναχός, ὁ ἀφανής ἥρωας τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης.

Ἐπίγειος παράδεισος

● Ἄν ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ὁ *παράδεισος* τοῦ Θεοῦ ἐπί τῆς γῆς, τότε ἡ πορεία μας μέσα σ' αὐτόν ὀνομάζεται *ὑπακοή* στό ἅγιο θέλημα Του. Ὁ Διάβολος μπῆκε σ' ἐκεῖνον τόν παράδεισο μέ τήν *ἀνυπακοή* τοῦ ἀνθρώπου. Οὐσιαστικά ἡ *ἀνυπακοή* συνιστᾶ *αἵρεσι*, ἀφοῦ εἶναι ἡ *ἐγωιστική ἐπιλογή* ἐναντία στόν ἀλάθητο λόγο τοῦ Θεοῦ.

Πολλή καί μεγάλη ἀνυπακοή *ὑπείσῃ* λθε στόν παράδεισο τῆς Ἐκκλησίας. *Ἐτσι* θελήμιτες καταντήσαμε οἱ περισσότεροι. Τά περισσότερα π.χ. *ἀντρόγυνα* καταπατοῦν τό θέλημα τοῦ Θεοῦ στό μυστήριο τῆς ζωῆς, στό θέμα τῆς *τεκνογονίας*.

Ἡ ἐνσυνείδητη ἀνυπακοή ἀποτελεῖ *διαβολή* τοῦ Θεοῦ, *διαστροφή* τοῦ δόγματος, ἓνα εἶδος αἵρέσεως. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Διαβάλλεις τό δόγμα διὰ τῶν ἔργων σου τῶν πονηρῶν*» (Ε.Π.Ε. 23,610).

● Ἄν ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἡ *ἀκρίβεια* τῆς *πίστεως*, τότε ἡ πορεία της στό σύγχρονο κόσμο φαίνεται κυρίως ἀπ' τήν *ἀκρίβεια* τῆς *ἀγίας πολιτείας* τῶν χριστιανῶν. Κάποτε εἴμασθε *ἀκριβοί* στά *πίτουρα* καί *φτηνοί* σ' *ἀλεύρι!* *Εὐαίσθητοι* σέ δευτερευόντες θρησκευτικούς καί λειτουργικούς τύπους, *ἀδιάφοροι* ἢ καί *ἀναίσθητοι* στήν ἀγάπη καί στήν ἀγωνία τοῦ κόσμου.

Ἄς θυμηθοῦμε πάλι τόν ἱερό Χρυσόστομο: «*Προσθῶμεν τοῖς ὀρθοῖς δόγμασιν ἀκριβῆ πολιτείαν*» (Ε.Π.Ε. 33,350).

Πολύς λόγος γίνεται γιά τίς σχέσεις *Ἐκκλησίας καί Πολιτείας*. Ἄν προσέχαμε τήν προσωπική πολιτεία, τῆ ζωῆ μας, θά εἶχε *ζυμωθῆ* καί ἡ κρατική πολιτεία μέ τῆ ζύμη τοῦ Εὐαγγελίου. Τώρα *ἀχρίστια* να συμπεριφέρεται καί νομοθετεῖ ἡ Πολιτεία, ἀφοῦ προσαρμόζεται στόν ἀχρίστιανο τρόπο τῶν περισσοτέρων λεγομένων ὀρθόδοξων!

Ἡ «φιλοσοφία» τῶν περισσοτέρων ἀντιχριστιανικῶν νόμων, πού ἐκδίδει ἡ ἑλληνική πολιτεία, εἶναι ἡ ἐξῆς: «*Ὅσα ἀπό τοῦς πολλοῦς στήν πρᾶξι τελοῦνται, πρέπει τελικά νά ἔχουν καί νομική κάλυψι!*». Αὐτό φυσικά λέγεται ἀμοραλισμός. Καθρεφτίζει ἓνα ἀνήθικο Κράτος. Δέν ἔχουμε ὅμως εὐθύνη γι' αὐτή τήν ἐκπτώσι τῶν ἠθικῶν ἀξιών οἱ ὀρθόδοξοι; Δέν μεταγγίσαμε τό ἦθος τῆς Ὁρθοδοξίας. Τήν ἀφήσαμε στά μάτια πολλῶν σάν ὠραία *κρούκλα* παραμυθένιου μεγαλείου!

Θά μπορούσε π.χ. ἡ Ἑλληνική Πολιτεία νά τσαλαπατᾶ τό *μυστήριο τοῦ Γάμου* καί νά νομιμοποιῆ τίς πορνικές *συμβιώσεις* καί τίς *προγαμιαῖες* σχέσεις, ἄν ἡ Ὁρθοδοξία ἦταν ἅγια πολιτεία, *ἅγια βιοτή* τῶν Ἑλλήνων; «*Τά δόγματα, λέει ὁ Χρυσόστομος, πολιτείας χρεῖαν ἔχει*» (Ε.Π.Ε. 19,68).

● "Αν ή 'Ορθοδοξία είναι ή παράδοσις, πού μās παρέδωσε 'Εκείνος, έμεις κρατάμε καλά τή σκυτάλη Του. Κι ή δική Του σκυτάλη είναι ό Σταυρός. Μπαινουμε στην άκολουθία Του. Στά ίχνη Του βαδίζουμε.

□ 'Ο Χριστός δέν είναι μόνο θεωρία. Είναι και πράξις. Καί όταν γίνεται πράξις, τότε ή θεωρία τής όμολογίας γίνεται θεωρία του ούρανοϋ, θέασις και θέωσις.

□ 'Ο Χριστός δέν είναι μόνο Λόγος. Είναι και 'Οδός. «'Επαθεν υπέρ ήμῶν, ήμῖν υπολιμπάνων υπογραμμόν, ίνα τοίς ίχνεσιν αυτού άκολουθήσωμεν» (Α' Πέτρ. β' 21).

□ 'Ο Χριστός δέν είναι νεκρός τύπος. Είναι τό τέλειο Πρότυπο.

● "Αν ή 'Ορθοδοξία είναι τό ούράνιο δέντρο, πού δέν ξεριζώνεται μέ καμμιά δύναμι, τότε οί καρποί είναι τά έργα τής μετανοίας και τής φιλανθρωπίας.

● "Αν είναι στόμα για όμολογία, είναι και χέρια για άγαθοεργία.

● "Αν είναι ή άγκάλη του Πατέρα, πάντοτε άνοιχτή, είναι κι ή δική μας έπιστροφή.

● "Αν είναι ή συνέχεια του Χριστου στην ιστορία, είναι και ή συνέπεια τής ζωής μας στην κοινωνία.

Πορεύου και ποίει όμοίως

Στήν παραβολή του Καλου Σαμαρείτου ζωγραφίζει ό Κύριος και τίς δύο πτέρυγες τής χριστιανικής μας παρουσίας, τής πνευματικής μας αναβάσεως.

● Η μία είναι ή όρθή κρίσις και άπόκρισις. «'Ορθῶς άπεκρίθης», λέει στό νομοδιδάσκαλο ό Κύριος, στό θεολόγο, δηλαδή, τής έποχής. "Όταν τόν έθεσε μπροστά στην κάλπη, νά προκρίνη έναν άπ' τούς τρεις, ή τόν ιερέα ή τόν λευίτη, ή τόν Σαμαρείτη, έκεινος όρθά φήφισε τόν τρίτο, σαν άνθρωπο του Θεου, σαν ένσάρκωσι τής άγάπης.

Δέν άρκέστηκε όμως ό Κύριος στην όρθή κρίσι, στην όρθή δόξα, στην 'Ορθοδοξία, θά λέγαμε. Προτρέπει και σε όρθοπραξία: «Πορεύου και σύ ποίει όμοίως» (Λουκ. η' 48).

Τί κάθεται; Προχώρα! Τί θαυμάζεις άπλῶς; Κινήσου και μιμήσου!

● 'Ομοίως! Κινήσου άναστάσιμα για τόν έαυτό σου, όμοια μέ τόν άσωτο. Αυτό σημαίνει νηστεία. 'Αποδέσμευσις από τά πά-

θη! «Νηστεύσωμεν, άδελφοί, σωματικῶς, νηστεύσωμεν και πνευματικῶς».

● 'Ομοίως! Κινήσου ιεραποστολικά σαν τόν Φίλιππο. Κάποιος σε περιμένει. Νά τόν χειραγωγήσης «εις Χριστόν». Νά τόν οδηγήσης από τήν άναζήτησι στη βεβαιότητα τής 'Αλήθειας.

● 'Ομοίως! Κινήσου σαν τόν καλό Σαμαρείτη. "Όχι πλέον φιλολογίες! Φτάνει ή θεολογική περιέργεια. 'Απαιτείται πλέον θεϊκή ένέργεια. «Δώσωμεν πεινώσιν άρτον, ίνα λάβωμεν παρά Χριστου του Θεου τό μέγα έλεος» (στιχ. Τετάρτης α' έβδ. Νηστ.).

● 'Ομοίως! Κινήσου στά ίχνη των μεγάλων άγωνιστών τής Πίστεως.

'Η 'Ορθοδοξία δέν είναι μόνο κάλλη. Είναι κυρίως πάλη.

□ Παλεύουμε στην παλαίστρα του έσωτερικού μας άγώνα.

□ Παλεύουμε στην παλαίστρα τής κατ' οίκον εκκλησίας, τής οικογένειας.

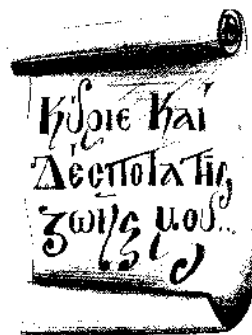
□ Παλεύουμε στην παλαίστρα τής εκπαιδεύσεως, μεταγγίζοντας στα παιδιά χαρά και προοπτική μέλλοντος.

□ Παλεύουμε στην παλαίστρα του άμβωνα, μεταλαμπαδεύοντας τό Φῶς.

□ Παλεύουμε στην παλαίστρα τής κοινωνίας.

Στήν έποχή τής Πληροφορικής ή κοινωνία περιμένει από μās τή μεγάλη πληροφορησι: 'Ο Χριστός είναι ή άλήθεια. 'Ο Χριστός είναι ή ζωή. 'Ο Χριστός είναι ή έλπίδα του κόσμου.

π. Δ. Α.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Έτοιμασία για τή θεία Κοινωνία

Σκοπός τῆς λατρευτικῆς συνάξεως εἶναι ἡ θεία Κοινωνία. Αὐτή εἶναι οὐσιαστικά καί ἡ **παράδοσις** στήν Ὁρθόδοξο ζωή. Εἶχε ὁ Ἰησοῦς μπροστά Του πάντοτε τό σχέδιο τῆς ἐκούσιας παραδόσεως. «Μέλλει ὁ υἱός τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοσθαι εἰς χεῖρας ἀνθρώπων...» (Ματθ. ιζ΄ 22). Ὅταν ἔρχεται ἡ ὥρα νά σφαγῆ ὡς πασχάλιος Ἀμνός, ὑπογραμμίζει τήν ἐκούσια παράδοσι: «Οἶδατε, ὅτι μετὰ δύο ἡμέρας τό Πάσχα γίνεται, καί ὁ Υἱός τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται εἰς τό σταυρωθῆναι» (Ματθ. κοτ΄ 2). Στή θεία Λειτουργία λέει ὁ λειτουργός: «*Τῇ νικτῇ, ἧ παρεδίδοτο, μᾶλλον δέ ἐαυτόν παρεδίδου...*».

- Ὁ Χριστός παραδίεται γιά μᾶς. Ἡ δική Του **παράδοσις** γιά τή δική μας **παραλαβή**. Ἡ δική Του παράδοσις γιά τή δική μου προσωπική σωτηρία.

- Ὁ Χριστός παραδίεται στήν Ἐκκλησία, ὡς «*προσφέρων καί προσφερόμενος*». Ἡ **θ. Λειτουργία** εἶναι ἡ παράδοσις τοῦ Χριστοῦ, πού προσφέρεται στό μυστήριο τῆς θ. Εὐχαριστίας γιά ὅλους. «*Ἀεὶ σφαγιάζεται, ἀγιάζων τοὺς μετέχοντας*».

- Ἡ παράδοσις τῶν φρικτῶν Μυστηρίων ἔγινε **προκαταβολικά** τῇ Μεγ. Πέμπτῃ στό Μυστικό Δείπνο. Ἡ **ὑπογραφή** γιά τήν παράδοσι χαραχτήκε τῇ Μεγ. Παρασκευῇ πάνω στό Σταυρό. Καί διά μέσου τῆς Ἀποστολικῆς παραδόσεως καί τῆς λειτουργικῆς ζωῆς γίνεται κτῆμα κάθε πιστοῦ ὅλων τῶν αἰώνων.

- Ὅταν τελῆται τό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας, δέν ἔχουμε μία ἀπλή **ἀνάμνησι** τῆς θυσίας καί προσφορᾶς τοῦ Χριστοῦ. Ἐχουμε τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Κυρίου πραγματικά. Μερικοί ἐπικαλοῦνται μόνο τό «εἰς τήν ἐμὴν ἀνάμνησιν» (Α΄ Κορ. ια΄ 24). Ἀλλά δέν προσέχουν τό «**τοῦτο ποιεῖτε**». Σέ ἀνάμνησι τοῦ μεγάλου γεγονότος, γίνεται **τό ἴδιο**, πού ἔκανε ὁ Χριστός, ὅπως ὁ εὐαγγελιστής Λουκάς (κβ΄ 19-20) περιγράφει. Τό ἴδιο! Εἶναι ὁ ἴδιος Χριστός, πού προσφέρεται. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Τοῦτο, ἐκεῖνο τό δείπνόν ἐστιν*» (Ε.Π.Ε. 18α,202).

- Ὅταν γιά πρώτη φορά μίλησε ὁ Χριστός γιά τήν προσφορά τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος, πρόλαβε κάθε παρεξήγησι περὶ συμβολικῆς προσφορᾶς. «*Ἡ σὰρξ μου ἀληθῶς ἐστι βρωσις, καί τό αἷμά μου ἀληθῶς ἐστι πόσις. Ὁ τρώγων μου τήν σάρκα καί πίνων μου τό αἷμα ἐν ἐμοί μένει καγώ ἐν αὐτῷ*» (Ἰωάν. στ΄ 55-56).

Τό μυστικό γιά νά ζοῦμε τήν κοινωνία τοῦ Χριστοῦ στό μυστήριο τῆς θείας Κοινωνίας, βρίσκεται στή δική μας σωστή προετοιμασία.

Νά **ἐτοιμαζώμαστε** γιά τήν ὑποδοχή τοῦ Κυρίου. Ὁ ἀπ. Παῦλος μιλάει γιά τίς συνέπειες σέ ὄσους ἀπροετοίμαστα, ἀδιάφορα, μέ ἀσέβεια, προσέρχονται στή θ. Κοινωνία. «*Ὅς ἂν ἐσθίῃ τόν ἄρτον τοῦτον ἢ πίνη τό ποτήριον τοῦ Κυρίου ἀναξίως, ἔνοχος ἔσται τοῦ σώματος καί αἵματος τοῦ Κυρίου. Δοκιμαζέτω δέ ἄνθρωπος ἐαυτόν, καί οὕτως ἐκ τοῦ ἄρτου ἐσθιέτω καί ἐκ τοῦ ποτηρίου πινέτω*» (Α΄ Κορ. ια΄ 27-28).

- Ἄν ἡ θεία Κοινωνία εἶναι μετοχή σέ **τραπέζι**, ἄς πλενώμαστε πρῶτα στό λουτρό τῆς **ἐξομολογήσεως**, κι ὕστερα νά μετέχουμε στό εὐχαριστιακό τραπέζι. «*Καθάρισον, Κύριε, τόν ρύπον τῆς ψυχῆς μου καί σῶσόν με ὡς Φιλάνθρωπος*».

- Ἄν ἡ θεία Κοινωνία εἶναι **ὑποδοχή** τοῦ Χριστοῦ «*εἰς τόν οἶκον τῆς ψυχῆς*», ἄς στρώσουμε τόν κατάλληλο τάπητα. Εἶναι ἡ **ταπείνωσις**. Ἐκεῖνος, ὁ Ὑψηλός

Θεός, καταδέχεται και ταπεινώνεται να μπη στή φάτνη της «*ἀθλίας ψυχῆς*» μας. Κι ἔμεις στεκόμαστε με ἔπαρσι και με ἔγωισμό;

- Ἄν ἡ θεία Κοινωνία εἶναι τό ἀποκορύφωμα τῆς Ἰαγάπης, ἄς μή προσερχώμαστε, ἄν δέν ἔχουμε ἀγάπη, πού μεταφράζεται σέ ἐλεημοσύνη.

- Ἐκείνους, πού κοινωνοῦν ἀνάξια, με ἀσέβεια, ὁ Παῦλος τούς θεωρεῖ «*ἐνόχους*». Ὅχι μόνο δέν ὠφελοῦνται, ἀλλά και μοιάζουν σάν να σταυρώνουν τό Χριστό! Οἱ σταυρωτές εἶδαν να χύνεται τό αἷμα τοῦ Κυρίου, ἀλλά δέν ὠφελήθηκαν. Τό ἴδιο κι ὅσοι με *ἀναίδεια* προσέρχονται στό μυστήριο τῆς θ. Κοινωνίας. Δέν ὠφελοῦνται. Μᾶλλον κατακρίνονται (Χρυσόστομος.Ε.Π.Ε. 18α,202).

- Τό Σῶμα και τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ εἶναι *φάρμακο* σωτηρίας. Ἄλλ' ὅσοι «τό αἷμα τῆς διαθήκης κοινόν ἡγοῦνται» (Ἐβρ. ι' 29), εἶναι σάν να δέχονται *φαρμάκι*.

Ἡ θεία Κοινωνία κατάντησε δυστυχῶς *ἐορταστικό ἔθιμο*. Κοινωνοῦν πολλοί ὄχι διότι λαχταροῦν ἢ εἶναι προετοιμασμένοι, ἀλλά διότι κάποια μεγάλη γιορτή τό ἀπαιτεῖ. Γιὰ «*τό καλό τοῦ χρόνου*»! Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Οὐχ ὅπως προσκευασμένοι και τά κακά ἐαυτῶν ἐκαθάραντες, κατανύξεως πληρωθέντες προσέλθοιμεν σκοποῦμεν, ἀλλ' ὅπως ἐν ἐορταῖς, και ἡνίκα ἄν ἅπαντες!*» (Ε.Π.Ε. 18α, 214). Με τ ἄ φ ρ α σ ι ς : Δέν ἐπιδιώκουμε να προσέλθοιμε, ἀφοῦ προετοιμαστοῦμε και καθαρῶσιμουμε τά κακά ἀπό τούς ἐαυτούς μας και ἀφοῦ γεμίσουμε ἀπό κατάνυξι, ἀλλ' ὅταν εἶναι γιορτή, ὁπότε προσέρχονται ὅλοι!

Τί θά ἔλεγε σήμερα ὁ Ἅγιος, ἄν ἔβλεπε τίς μεγάλες μέρες, παραμονή Χριστουγέννων, Μεγ. Πέμπτη, Μεγ. Σάββατο, τό Πάσχα, τῆς Παναγίας, πλήθη ἄτακτα να συνωθοῦνται πρὸς τό ἅγιο Ποτήριο, γιὰ να κοινωνήσουν, ὅπως ὁ Ἰούδας;

Τί πρόπει να γίνῃ; Τό λέει ὁ Παῦλος. Τῆς θείας Μεταλήψεως να προηγήται *δοκιμασία*: «*Δοκιμαζέτω δέ ἄνθρωπος ἐαυτόν, και οὕτως ἐκ τοῦ ἄρτου ἐσθιέτω και ἐκ τοῦ ποτηρίου πινέτω*» (Α' Κορ. ια' 28). Δοκιμασία:

- *Αὐτοεξέτασις*. Ἐλέγχει ὁ χριστιανός τόν ἐαυτό του.

- *Προετοιμασία*, γιὰ να καταστή κανεῖς δόκιμος, ὅσο γίνεται ἄξιος, γιὰ τήν ὑποδοχή τοῦ Χριστοῦ.

- *Ἐξομολόγησις*. Ὁ διακριτικός πνευματικός δέν ρυθμίζει τό κάθε πότε θά κοινωνοῦμε, παρὰ μόνο, ἄν ὑπάρχη κώλυμα. Ὅταν βλέπη μετάνοια και δάκρυα, ὠθεῖ τόν πιστό στή *συχγή*, ἀλλά και μετά φόβου θεία Κοινωνία. Ἡ θεία Κοινωνία προσφέρεται «*εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν και εἰς ζωὴν αἰώνιον*» σέ ὅσους με σωστή προετοιμασία προσέρχονται. Γίνεται ὅμως «*εἰς κριμα και εἰς κατάκριμα*» γιὰ ὅσους καταφρονοῦν τό μυστήριο και δέν «*διακρίνουν*» τήν ἄξια και σημασία του.

- Χωρίς δοκιμασία, ἀπροετοίμαστοι, προσέρχονται πολλοί. Τό ἀποτέλεσμα; Τό περιγράφει ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «*Διὰ τοῦτο ἐν ὑμῖν πολλοί ἀσθενεῖς και ἄρρωστοι και κοιμῶνται ἱκανοί*» (Α' Κορ. ια' 30).

Ὅταν πέφτης μόνος σου στή *φοτιά* και καίγεσαι, σύ εἶσαι ὑπεύθυνος. Ἡ θ. Κοινωνία εἶναι «*πῦρ τούς ἀναξίους φλέγον*» (ἀπό τήν ἀκολουθία τῆς θ. Μεταλήψεως).

- Τό ὅτι ἄμεσα δέν πέφτει κεραυνός να μᾶς κάψῃ τήν ὥρα, πού προκλητικά ἁμαρτάνουμε ἢ τήν ὥρα, πού με ἀκάθαρτα χεῖλη και ἀκάθαρη ψυχή πλησιάζουμε τό ἅγιο Ποτήριο, αὐτό εἶναι ἕνα ἀκόμα θαῦμα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Μακροθυμεῖ. Ἡ *μακροθυμία* ὅμως τοῦ Θεοῦ εἶναι εὐκαιρία να μετανοήσουμε και να σωθοῦμε.

Ἄς μή παίρνοῦμε θάρρος ἀπ' τήν ἀνοχή τοῦ Θεοῦ. Ἐνα τέτοιο θάρρος εἶναι θράσος και ἀναίδεια.

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Α' ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Θάνατος καί ζωοποίησης

Α' Κορ. ιε' 21-23

Ἄπαρχή τῶν κεκοιμημένων (στ. 20-21)

Δέν μπορεί νά μὴν ἀνασταίνωνται οἱ νεκροί. Διότι δέν μπορεί νά μὴν ἀναστήθηκε ὁ Χριστός. Δέν μπορεί νά κληρονομοῦμε τὴν ἁμαρτία καί τὸ θάνατο ἀπὸ τὸν πρῶτο Ἄδάμ, καί νά μὴ κληρονομοῦμε τὴν ἄφεσι καί τὴν ἀνάστασι ἀπὸ τὸ νέο Ἄδάμ.

Ἄναστήθηκε ὁ Χριστός; Βεβαίωτατα! Ἄν δέν εἶχε ἀναστήθῃ, τὸ «κίνημά» Του θά εἶχε σβήσει, ὅπως ἔσβησαν τόσα ἄλλα μεσσιανικά κινήματα (Πράξ. ε' 34-39). Ἄν δέν εἶχε ἀναστήθῃ, ὁ φάκελλος τοῦ Ἰησοῦ θά εἶχε σφραγισθῇ καί θά βρισκόταν σκονισμένος στό χροντούλαπο τῆς Ἱστορίας.

Ἄναστήθηκε ὁ Χριστός! Ἔγινε ἡ ἀρχή καί γιὰ τὴ δική μας ἀνάστασι, τὴν κοινή ἀνάστασι τῶν νεκρῶν σωμάτων. «Νυνὶ δὲ Χριστὸς ἐγήγερται ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο. Ἐπειδὴ γὰρ δι' ἀνθρώπου ὁ θάνατος, καὶ δι' ἀνθρώπου ἀνάστασις νεκρῶν» (στ. 20-21). Ἄποδοσις στὴν ἀπλοελληνική: «Ἀλλὰ τώρα ὁ Χριστὸς ἀναστήθηκε ἐκ νεκρῶν, ἔκανε ἀρχὴ γιὰ ν' ἀκολουθήσῃ ἡ ἀνάστασις ὅλων τῶν κεκοιμημένων (τῶν νεκρῶν). Ἐπειδὴ δὲ ὁ θάνατος ἦλθε διὰ μέσου ἀνθρώπου, γι' αὐτὸ καί ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν ἔρχεται διὰ μέσου ἀνθρώπου».

● «Ἄπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων» (στ. 20). Ἡ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ἀναφέρεται συχνότερα στὴν Καινὴ Διαθήκη ὡς ἔγερσις. Ἔτσι κι ἐδῶ ὁ Παῦλος χρησιμοποιεῖ τὸ ρῆμα «ἐγείρεσθαι». «Χριστὸς ἐγήγερται». Ξύπνησε. Σηκώθηκε ἀνανεωμένος, ὅπως ὁ ἄνθρωπος, πού ἀπὸ τὸν ὕπνο ξυπνάει ἀναζωογονημένος, μὲ νέες δυνάμεις.

Ὅταν βλέπῃς κάποιον ἄνθρωπο νά

κοιμάται, ἔχεις καμμία ἀμφιβολία, ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἔχουν τὴν ἴδια δυνατότητα, δηλαδή, νά κοιμοῦνται καί νά ξυπνᾶνε;

Εἶδαμε τὸν Ἰησοῦ νά κοιμάται «ὑπνον φυσίζων». Τὸν εἶδαμε νά ξυπνάει μὲ τὴν ἀνάστασι. Πῶς μπορείς ν' ἀμφιβάλλῃς, ὅτι τὸ ἴδιο θά συμβῇ καί μὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους; Ἄν ἡ «ἀρχὴ εἶναι τὸ ἥμισυ τοῦ παντός», σπὴν προκειμένη περίπτωση, ἡ ἀρχὴ εἶναι τὸ πᾶν.

Ὁ Χριστός εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς ζωῆς καί ἡ ἀπαρχὴ τῆς ἀναστάσεως. «Ἄπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο» (στ. 20). Ἡ ἀρχὴ εἶναι τὸ πᾶν, διότι ὁ Χριστός εἶναι τὸ πᾶν. Ὁ Χριστός εἶναι πάντες οἱ ἄνθρωποι, ἀφοῦ ὅλους μᾶς προσέλαβε. Ἐπομένως οἱ πάντες ἀποκτήσαμε τὸ δικαίωμα τῆς Ἄναστάσεως. Δέν μπο-

ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ

«ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ»

Ἐθν. Ἀντιστάσεως (Βασ. Ὀλγας) 103
172 36 Ἅγιος Δημήτριος (Μπραχάμι)
Τηλ. 2109765 440

Βιβλία:

- Η ΑΓ. ΓΡΑΦΗ (κείμενο καί μετάφρασις)
- Λειτουργικά καί Ἑρμηνευτικά
- Θεολογικά καί Πνευματικά
- Ἀπολογητικά καί Ἀντιαιρετικά
- Διηγήματα καί Νεανικά-Παιδικά
- Κηρυκτικά καί Κατηχητικά Βοηθήματα
- Πρακτορεύσις τῶν βιβλίων π. Δανιὴλ Ἀεράκη

Ἐκκλησιαστικά εἶδη:

- Εἰκόνες ξύλινες καί σέ χαρτί ● Κανδήλια
- Λιβανιστήρια ● Θυμίαμα

Κασέτες καί CD:

- Εὐαγγελίων καί Βυζαντινῆς μουσικῆς
- Ὁμιλιῶν καί Πατριωτικῶν ἀσμάτων

ρεῖ ν' ἀνασπθῆ τό κεφάλι καί τό σῶμα νᾶναι θαμμένο. Ὁ Χριστός εἶναι ἡ κεφαλή. Ἐμεῖς εἴμαστε τό σῶμα. Ἀνασπῆθηκε Ἐκεῖνος. Θ' ἀνασπθούμε καί ἐμεῖς.

● Ὁ Χριστός δέν πέθανε ὡς Θεός. Πέθανε ὡς ἄνθρωπος, σώζει ὡς Θεάνθρωπος. Ἀνάσπῃ ὡς ἄνθρωπος, συνεγεῖρει ὡς Θεάνθρωπος.

Ἀπαρχή! Εἶναι ὁ πρῶτος ἄνθρωπος τῆς Ἀναστάσεως.

Ἀπαρχή! Εἶναι ὁ πρῶτος καρπός τῆς Ἀναστάσεως.

Ἀπαρχή! Εἶναι ὁ πρῶτος Υἱός τῆς Ἀναστάσεως. Ἄν μέ τῆ σάρκωσι ὑπῆρξε μονογενής Υἱός τῆς Παρθένου, μέ πῖν τριήμερο ἔγερσι ἔγινε ὁ πρῶτος τοκοκός Υἱός τῆς Ἀναστάσεως. «Ὁ Κύριος ἐπάτησε τῷ θανάτῳ τόν θάνατον, πρωτότοκος τῶν νεκρῶν ἐγένετο» (ἀπολυτίκιο γ' ἤκου). Ἡ Ἀνάστασις εἶναι ἡ πλέον πολύτεκνη μητέρα.

● Κάποτε μᾶς κατέτρωγε τό πιό πολυφάγο θηρίο, ὁ θάνατος. Τώρα μᾶς γεννάει ἡ πιό πολύτεκνη μητέρα, ἡ Ἀνάστασις.

● Κληρονομήσαμε τό θάνατο ἀπό ἕναν ἄνθρωπο, τόν Ἀδάμ. Τώρα κληρονομοῦμε πῖν ἀνάστασι, πῖ ζωή, ἀπό τό νέο Ἀδάμ, τόν Ἰησοῦ Χριστό. «Ἐπειδή γάρ δι' ἀνθρώπου ὁ θάνατος, καί δι' ἀνθρώπου ἀνάστασις νεκρῶν» (στ. 21). Μαζί μέ τό Χριστό ἀποτελοῦμε τό νέο γένος, πῖ γεννά τῆς Ἀναστάσεως. Πῖν προφήτεψε ὁ Ἡσαΐας: «Πῖν δέ γενεάν αὐτοῦ τίς διηγῆσεται;» (Ἡσ. νγ' 8).

Θάνατος τοῦ Χριστοῦ (στ. 22)

● Τό μικρόβιο τῆς ἁμαρτίας προκαλεῖ τό θάνατο. Καί τό μικρόβιο αὐτό τό ἔχουμε ὅλοι, σάν παιδιά τοῦ Ἀδάμ. Ὅλοι ἐρχόμαστε σπῖ ζωή μέ τό στίγμα τοῦ θανάτου. Καθένας εἶναι υἱός μέ ἰό.

● Τό φάρμακο γιά τόν ἰό τῆς ἁμαρτίας τό χάρισε ὁ νέος Ἀδάμ, ὁ Χριστός. «Τό αἷμα Ἰησοῦ Χριστοῦ καθαρίζει ἡμᾶς ἀπό πάσης ἁμαρτίας» (Α' Ἰωάν. γ' 7). Ἐπομένως, ἀφοῦ φεύγει ὁ ἰός, τό μικρόβιο, φεύγει καί τό γέννημα τοῦ ἰοῦ, ὁ θάνατος. Ἄρα ὁ θάνατος γίνεται ζωή. Ὅταν λέη ὁ Χριστός: «Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ μεταβέβηκεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς πῖν ζωήν» (Ἰωάν. ε' 24), ἐννοεῖ πῖν ἀρρωστημένη τούτη ζωή ὡς θάνατο, καί πῖν ἀπαλλαγμένη ἀπό πῖν ἁμαρτία αἰώνιο κατάστασι ὡς ζωή.

Συνεχίζοντας τό παράδειγμα τῆς κληρονομιάς ὁ ἀπόστολος Παῦλος λέει: «Ὡσπερ γάρ ἐν τῷ Ἀδάμ πάντες ἀποθνήσκουσιν, οὕτω καί ἐν τῷ Χριστῷ πάντες ζωοποιηθήσονται» (στ. 22). Ἀπόδοσις σπῖν ἀπλοελληνική: «Ὅπως δηλαδή ἐξ αἰτίας τῆς συγγενείας μέ τόν Ἀδάμ ὅλοι πεθαίνουν, ἔτσι καί ἐξ αἰτίας τῆς συγγενείας μέ τό Χριστό ὅλοι θά ζωοποιηθοῦν».

● Ὅλοι θά ζωοποιηθοῦν. Αὐτό δέν σημαίνει, ὅτι ὅλοι ψυχοσωματικά θά ζήσουν σπῖ αἰώνια ζωή. Δυστυχῶς οἱ περισσότεροι ἐπιλέγουν πῖν αἰώνια κόλασι. Καί εἶναι τραγικό.

Τό ἴδιο ὄπλο ἄλλος τό χρησιμοποιεῖ γιά τόν ἐχθρό καί ἄλλος γιά ν' αὐτοκτονῆ.

● Ἡ ἀνάστασις εἶναι τό καινούργιο ὄπλο. Οἱ πιστοί μέ αὐτό φονεύουν τό θάνατο. Οἱ ἄσεβεῖς καί ἀντίχριστοι κάνουν βουτιά σπῖν αἰώνια κόλασι.

Ἡ ἀνάστασις γιά ἄλλους εἶναι αἰώνια ἀναψυχή. Ἄλλους τούς καίει. Ἐξαρτᾶται ἀπό πῖν ἀνάστασι σέ τούτη πῖ ζωή. Ὅποιος ἀνασταίνεται πνευματικά, δηλαδή, μετανοεῖ καί μεταμορφώνεται, αὐτός ἐπιλέγει πῖν ἀνάστασι «ζωῆς». Ὅποιος πῖν ἁμαρτία πῖν ἔχει γιά κατάστασι ἀμετάθετη καί δέν μετανοεῖ, αὐτός ἐπιλέγει πῖν «ἀνάστασιν κρίσεως (κατακρίσεως)» (Ἰωάν. ε' 29).

● Ὅντως, λοιπόν, «πάντες ζωοποιηθήσονται» (στ. 22). Ἡ κοινή ζωοποίησις εἶναι ἡ κοινή ἀνάστασις, κατά πῖν δευτέρα παρουσία. Δέν εἶναι ὅμως ἡ κοινή ζωή σπῖν βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ἴνα μή πῖν ζωοποίησιν κοινήν ἀκούσας, καί τούς ἁμαρτωλοῦς νομίσης σφάζεσθαι, ἐπίγαγεν “Ἐκαστος δέ ἐν τῷ ἰδίῳ τάγματι”. Μή γάρ, ἐπειδή ἀνάστασιν ἤκουσας, νόμιζε πάντως τῶν αὐτῶν ἀπολαύειν. Εἰ γάρ ἐπῖ τῆς τιμωρίας οὐ πάντες τά αὐτά πείσσονται, ἀλλά πολλή ἡ διαφορά, πολλῶ μᾶλλον, ἐνθα ἁμαρτωλοί καί δίκαιοι, πλείων ἡ διάστασις ἔσται» (Ε.Π.Ε. 18α,604). Μετάφρασις: Γιά νά μή νομίσης, ὅτι καί οἱ ἁμαρτωλοί σώζονται, πρόσθεσε: «Καθένας δέ ἀνάλογα μέ πῖν θέσι του». Μή νομίσης, δηλαδή, ἐπειδή ἤκουσες ἀνάστασι, ὅτι ὅλοι θ' ἀπολαύσουν τά ἴδια. Διότι, ἄν ὡς πρὸς πῖν τιμωρία δέν θά πάθουν ὅλοι τά ἴδια, ἀλλά θά ὑπάρξη μεγάλη διαφορά, πολύ περισσότερη θάνατι ἢ ἀπόστασις μεταξύ ἁμαρτωλῶν καί δικαίων.

Ζωοποιίσις ἀπό τό Χριστό (στ. 22)

● Καθένας μέ τί σειρά του θά πάρη τό δρόμο του μέ τήν ἀνάστασι. *«Ἐκαστος δέ ἐν τῷ ἰδίῳ τάγματι ἀπαρχή Χριστός, ἔπειτα οἱ Χριστοῦ ἐν τῇ παρουσίᾳ αὐτοῦ»* (στ. 23). Ἀπόδοσις σπίν ἀπλοελληνική: *«Καθένας ζωοποιεῖται μέ τί σειρά του: Πρῶτος ὁ Χριστός, ἔπειτα οἱ ἄνθρωποι τοῦ Χριστοῦ κατά τήν παρουσία Του»*.

Ποῖο εἶναι τό «ἴδιον τάγμα»;

● Μιά ἐρμηνεία εἶναι, ὅτι καθένας θά πάρη τί θέσι, πού διάλεξε, τί θέσι, πού τοῦ ἀξίζει. Καί τό σῶμα, ὅταν θ' ἀνασπῆ, θά πορευθῆ στό δικό του τάγμα, ἐκεῖ, πού καί στή ζωή εἶχε ταχθῆ, ἢ μέ τούς σωζομένους ἢ μέ τούς χαμένους.

Αὐτό βλέπουμε καί σπίν περικοπή τῆς μελούσης κρίσεως (Ματθ. κε' κεφ.). Τό τονίζει

καί σ' ἄλλη του Ἐπιστολή ὁ Παῦλος: «Πάντας φανερωθῆναι δεῖ ἔμπροσθεν τοῦ βήματος τοῦ Χριστοῦ, ἵνα κομίσπται ἕκαστος τά διά τοῦ σώματος πρὸς ἃ ἔπραξεν, εἴτε ἀγαθόν εἴτε κακόν» (Β' Κορ. ε' 10).

● Ἄλλη ἐρμηνεία εἶναι, ὅτι σπίν ἀνάστασι πορευόμαστε σπίν τάξι, πού ἔβαλε ὁ Χριστός. Ἐκεῖνος μπροστά. Ἐμεῖς ἀκολουθοῦμε. *«Ἀπαρχή Χριστός, ἔπειτα οἱ Χριστοῦ ἐν τῇ παρουσίᾳ αὐτοῦ»* (στ. 23). Ὅσοι ἀκολουθοῦν ἐδῶ τό Χριστό, τό ἐσφαγμένο Ἄρνιο, ὅσοι βαδίζουν στά ματωμένα Του ἵχνη (Α' Πέτρ. β' 21), αὐτοί θά Τόν ἀκολουθήσουν καί στή δόξα τῆς Ἀναστάσεως.

Ὅσοι πιστοί ψάλλουν τήν κατάργησι τοῦ θανάτου καί τό θρίαμβο τῆς Ἀναστάσεως. *«Χριστός ἐκ νεκρῶν ἐγήγερται, ἡ ἀπαρχή τῶν κεκοιμημένων· ὁ Πρωτότοκος τῆς κτίσεως, καί Δημιουργός πάντων τῶν γεγονότων, τήν καταφθαρεῖσαν φύσιν τοῦ γένους ἡμῶν, ἐν ἑαυτῷ ἀνεκαίνισεν. Οὐκέτι, θάνατε, κυριεύεις· ὁ γάρ τῶν ὄλων Δεσπότης τό κράτος σου κατέλυσε»* (κάθισμα γ' ἤχου).

Δ.Γ.Α.

Ὁ Παῦλος σέ ἔξι μεγάλους τόμους

τοῦ ἱεροκλήρυκος
Ἄρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκη

Ἐρμηνεία πρὸς οἰκοδομή. Θεολογική καί πρακτική ἐξήγησις ὄλων σχεδόν τῶν ἐπιστολῶν τοῦ ἀποστόλου Παύλου.

Μέ εἴκοσι (20) εὐρῶ προμηθεύεστε καθένα ἀπ' τούς τόμους σχήματος μεγάλου. Ἀναφέρονται στίς 12 ἀπό τίς 14 Ἐπιστολές τοῦ μεγάλου Ἀποστόλου.

1. Πρὸς **Ρωμαίους**. Σελ. 602.
2. Πρὸς **Κορινθίους Α'**. Σελ. 602.
3. Πρὸς **Κορινθίους Β'-Γαλάτας**. Σελ. 638.
4. Πρὸς **Ἐφεσίους-Φιλιππησίους-Πρὸς Κολοσσαεῖς**. Σελ. 606.
5. Πρὸς **Τιμόθεον Α' καί Β' - Τίτον-Πρὸς Φιλήμονα**. Σελ. 592.
6. Πρὸς **Ἐβραίους**. Σελ. 432.

Ἀναγκαῖα ἐρμηνευτικά ἔργα γιά κάθε θεολογική βιβλιοθήκη. Ἀποστέλλονται καί ταχυδρομικά.

Τηλέφωνα:
2103212713 καί 2109765440.

Γιά τή Μ. Ἑβδομάδα καί τό Πάσχα

Τέσσερα βιβλία
τοῦ ἀρχιμ. Δανιήλ Ἀεράκη

Στή Μεγάλη Ἑβδομάδα

Πέντε θέματα γιά κάθε μέρα τῆς Μεγ. Ἑβδομάδος. Σελ. 296. Τιμᾶται εὐρῶ 8.

Τό ἐκούσιο Πάθος

Ὅμιλιες γιά ὄλες τίς μέρες τῆς Μεγ. Ἑβδομάδας. Σελ. 202. Τιμᾶται εὐρῶ 7.

Σταύρωση καί Ἀνάσταση

Σκέψεις γιά τή Μ. Παρασκευή καί τήν Ἀνάσταση. Σελ. 128. Τιμᾶται εὐρῶ 2.50.

Πάσχα Κυρίου

Ἀναστάσιμα μηνύματα. Σελ. 128. Τιμᾶται εὐρῶ 5.

Τηλ.: **2103212713 καί 2109765440.**

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Τό ἀμπέλι τοῦ Σταυροῦ

Μεθύσαμε μέ τό κρασί τῆς ἀμαρτίας. Τά λάθη ἔχουν γίνει πάθη. Τά πάθη γίνανε μανία καί λύσσα. Ἡ λύσσα μετατρέπεται σέ μέθη καί σκοτασμό. Ἡ μέθη τοῦ κακοῦ καταντᾶ πίκρα καί πόνος.

Ἔρχεται πάντοτε ὁ Κύριος Ἰησοῦς «ἐπί τό ἐκούσιον Πάθος». Τό αἰσθανόμαστε έντονότερα τῆ Μεγάλῃ Ἑβδομάδα. Ἔρχεται νά πονέσῃ Ἐκεῖνος, γιά νά γλυκαθοῦμε ἐμεῖς. Νά πιῇ Ἐκεῖνος τό ποτήρι (Ματθ. κ' 22) τῆς ὀδύνης, γιά ν' ἀπολαύσουμε ἐμεῖς τήν ἡδονή τῆς αἰώνιας ζωῆς.

Ἔρχεται νά μᾶς γλυκάνῃ. Πῶς;

- Ὁ Σταυρός Του ἀποστάζει «οἶνον εὐφροσύνης», γλύκα ζωῆς.

- Ὁ Σταυρός Του εἶναι ἡ ξύλινη κληματαριά, ὅπου κρέμεται ἡ ζωή Του σάν πρωτόγνωρο ἀμπέλι. Ὁ Ἴδιος εἶχε πει: «Ἐγώ εἰμι ἡ ἀμπελοσ, ὑμεῖς τά κλήματα» (Ἰωάν. ιε' 5).

Καί δέν τό εἶπε μόνο γιά νά δείξῃ τήν ἐσωτερική ἔνωσί μας μαζί Του, ἀλλά καί γιά νά τοῦ ἰσηθῇ τί ἀπολαμβάνει ὁ χριστιανός μέ τήν ἐν Χριστῷ ἔνωσι.

- Κρέμεται «ἐπί ξύλου» τ' ἀμπέλι τῆς θεϊκῆς ἀγάπης, ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

Ἄκουε σ' ἓνα τροπάριο τῆς Μεγάλῃς Σαρακοστῆς: «Καθάπερ ἀμπελοσ ἐπί ξύλου Σωτήρ κρεμάμενοσ, οἶνον ἐπότισασ ἀφθαρσίας, Χριστέ, τά πέρατα. Ὅθεν ἐκβοῶ· Τῇ μέθῃ με δεινῶσ τῶν ἀμαρτιῶν, σκοτούμενοσ ἀεὶ, γλεῦκοσ κατανύξεωσ ἀληθινῆς ποτίσασ, νηστεύειν με ἐξ ἡδονῶν νῦν ἐνδυνάμωσον, Σωτήρ, ὡσ ἀγαθόσ καὶ φιλόανθρωποσ» (στιχηρό ἐσπερινοῦ Πέμπτης Α' ἑβδομάδοσ Νηστειῶν).

- Ποτίζει ὁ Χριστός μέ «οἶνον ἀφθαρσίας» τίς φθαρτέσ μας ὑπάρξεισ. Τό αἷμά Του, πού στάζει ἀπ' τό Σταυρό, καθαρίζει τίς πληγέσ μας (Α' Ἰωάν. α' 7). Ἐξαλείφει τίς ἀμαρτίεσ μας. Γλυκαίνει τήν ψυχῃ μας μέ τῇ γλύκα τῆς αἰώνιας ζωῆς.

- Ἀπεξάρτησισ, ἀπόσπασισ ἀπ' τῇ μέθῃ τῶν ἀμαρτωλῶν ἡδονῶν εἶναι ἡ ἀληθινή νηστεία τῆς Μεγάλῃς Σαρακοστῆς.

- Ἄσ κρεμαστοῦμε ὡσ ἀναπόσπαστα κλήματα σ' ἀμπέλι τοῦ Σταυροῦ. Ἄσ κρεμάσομε σ' τόν Σταυρό Του ὅλεσ τίς ἀμαρτίεσ μας. Θά λάβουμε ἄφεσι. Θά πάρουμε δύναμι. Θά νιώσομε θεία εὐφροσύνη. «Γεύσασθε καὶ ἴδετε ὅτι χρηστόσ (γλυκός) ὁ Κύριοσ».

Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής

Κωδικός
1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτῆτῆσ: Σύλλογοσ «Ἰωάννησ ὁ Βαπτιστής»

Ἐκδότῆτῆσ: Παναγ. Καραθανασόπουλοσ
Χριστοκοπίδοσ 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212107 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ἐπεύθυνοσ Τυπογραφείου:

Κωνστ. Σανιδᾶσ, Ἰωαννίνων 6 - Μοσχᾶτο

Ἐτησία συνδρομή:

Ἐσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπησ 20 €. Ἀμερικῆσ: 25 \$.

Καναδά καὶ Αὐστραλίασ: δολλάρια 30.

Ἐπιταγέσ καὶ ἐπιστολέσ:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδοσ 12, 105 54, Ἀθήνα.

Ἐντί εὐχῶν

«Ἐσταυρώθησ δι' ἐμέ,
ἵνα ἐμοὶ πηγᾶσῃ τήν ἄφεσιν...
Κράζω σοι, ζωοδότα Χριστέ·
Δόξα καὶ τῷ σταυρῷ, Σῶτερ,
καὶ τῷ πάθει σου».

(Μακαρισμοὶ Μεγ. Παρασκευῆσ)

Τό Ασφαλιστικό

Ζήμαστε όλοι μέλη του ενός σώματος; Ἄς ἀπαντήσουμε εὐλικρινά. Ὅσοι λεγόμαστε χριστιανοὶ ὀρθόδοξοι καὶ πιστεύουμε στὴν ἐνότητα καὶ τὴν κοινωνία τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, πού λέγεται Ἐκκλησία, ἄς ἀπαντήσουμε, ἂν αἰσθανώμαστε ὡς ἀδελφοί, ὡς «ἀλλήλων μέλη».

Καὶ ὅσοι λέγονται μὲν χριστιανοί, ἀλλὰ δὲν πιστεύουν στὸ μυστήριο τῆς Ἐκκλησίας, ἄς ἀπαντήσουν, ἂν δέχονται τὴν τόσο θρυλουμένη **δικαιοσύνη**.

• Οἱ πρῶτοι δεχόμαστε τὴν κοινωνία τῆς ἀγάπης, πού καλεῖται ἐν Χριστῷ Ἄδελφότητα.

• Οἱ δεύτεροι, ποῦναι καὶ οἱ περισσότεροι, δέχονται θεωρητικὰ τὴ συνύπαρξι τῶν ἀνθρώπων σ' ἓνα σύστημα, πού λέγεται **κοινωνία ἰσότητας**.

Εἶτε δοῦμε ὑπὸ τὸ πρίσμα τῆς κοινωνικῆς ἰσότητας τὰ πράγματα, εἶτε μέ τὴν ὀπτική γωνία τῆς ἐν Χριστῷ Ἀδελφότητας, εἶναι ὅπωςδήποτε ἀπαράδεκτη ἡ **τεράστια διαφορά** σέ μισθοὺς καὶ συντάξεις ἀνάμεσα στὶς διάφορες κοινωνικὲς τάξεις καὶ τὰ ἐπαγγέλματα.

• Γιατί ὁ βουλευτής, ὁ ὑπουργός, ὁ δικαστικός, ὁ διοικητὴς μεγάλων ὀργανισμῶν, ὁ ἀνώτατος δικαστικός, ὁ πρωθυπουργός, ὁ πρόεδρος τῆς δημοκρατίας, νὰ λαμβάνουν **μισθοὺς** δέκα καὶ εἴκοσι καὶ τριάντα φορές ἀνώτερους ἀπ' τὸν ἀπλό ἐργαζόμενο;

• Γιατί ἓνας **ποδοσφαιριστὴς** ἢ ἓνας **προπονητὴς** νὰ εἰσπράττει 50.000 εὐρώ μηνιαίως, ὅταν ἓνας τίμιος ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος παίρνη μόλις 800 εὐρώ στὸ ἴδιο διάστημα; Οἱ βιοτικὲς τους ἀνάγκες εἶναι σχεδόν οἱ ἴδιες.

• Γιατί ὁ **ἀσφαλισμένος** τῆς Δ.Ε.Η. ἢ τῶν Τραπεζῶν ἢ τῶν δημοσιογραφικῶν ταμείων νὰ παίρνη σύνταξι διπλάσια ἀπὸ ἓνα ἀσφαλισμένο στὸ Ι.Κ.Α. ἢ στὸν Ο.Γ.Α.;

Γνωρίζουμε τὴν ἀπάντησι. Διπλῆ:

- Μεγάλες κρατήσεις!
- Κεκτημένα δικαιώματα!

Ναί, ἀλλὰ πού εἶναι ἡ **κοινωνικὴ εὐαισθησία**; Ὁ ἄλλος, πού κυριολεκτικὰ πεινάει, δὲν εἶναι ξένος. Εἶναι ὁ σός. Ὁ δικός σου. Ὁ ἀδελφός σου. Εἶναι τὸ **μέλος** τοῦ δικοῦ σου σώματος. Τί εἶναι, λοιπόν, μικρὴ θυσία κάποιου «δικαιώματος», μικρὴ μείωσι κάποιου «κεκτημένου», προκειμένου νὰ ὑπάρξῃ **δικαιότερη κατανομή** τῶν ἀγαθῶν;

• Μήπως κοινωνικὴ εὐαισθησία εἶναι νὰ κατεβάζουμε τοὺς διακόπτες τῆς Δ.Ε.Η. καὶ νὰ βυθίζουμε τὸν κόσμον στὸ **σκοτάδι** καὶ ν' ἀφαيروῦμε τὸ ὄξυγόνο ζωῆς ἀπ' τὸν ἄρρωστο;

• Μήπως κοινωνικὴ εὐαισθησία εἶναι νὰ καταδικάζουμε τίς φτωχογειτονιὲς τῶν μεγαλουπόλεων νὰ ζοῦνε βουτηγμένοι κυριολεκτικὰ σέ χιλιάδες τόνους **σκουπίδια**;

• Ἡ μήπως ἡ μικρὴ, ἡ ἐλάχιστη θυσία, πού ζητεῖται ἀπ' τοὺς προνομιούχους ἀσφαλισμένους γιὰ τὴ γενικώτερη ρύθμισι τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ, δὲν γίνεται στὴν πραγματικότητα, ὄχι βέβαια ὡς **ἀγάπη**, ἀλλ' ὡς σπατάλη;

Στὸ βωμό τῆς καλοπεράσεως οἱ προνομιούχοι προσφέρουν μεγάλα ποσά. Στὸ βωμό τῆς ἀγάπης καὶ τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης καμμιά θυσία.

• Πάντως, ἂν ὄντως ἡ Κυβερνησις ἔχη ἀγαθὴ πρόθεσι γιὰ τὸ «Ἀσφαλιστικό», ὅπως πολλοὶ πιστεύουν, ἄς ξεκινήσῃ ἀπ' τοὺς μισθοὺς, τὴν ἀσφάλισι καὶ τὰ συντάξιμα χρόνια τῶν βουλευτῶν!

Θυσία ὅλοι. Πρῶτοι οἱ τῆς Ἐκκλησίας. Δεύτεροι οἱ τῆς Κυβερνήσεως. Τρίτοι οἱ τῆς Βουλῆς. Τέταρτοι οἱ τῆς Δικαιοσύνης. Κι ὁ λαός θ' ἀκολουθήσῃ!

Ἀμοραλιστικὸ τὸ Κράτος μας!

Κλέβουν οἱ πολλοί; Τὸ Κράτος νὰ νομιμοποιήσῃ τὴν **κλοπὴ**! Μέ συμβολαιογραφικὴ πρᾶξι νὰ βεβαιώνεται ἡ κλοπὴ καὶ νὰ... βραβεύεται!

• Βλαστημᾶνε οἱ πολλοί; Τὸ Κράτος νὰ νομιμοποιήσῃ τὴ **βλαστήμια**! Μέ συμβολαιογραφικὴ πρᾶξι νὰ δηλώνεται ἡ βλαστήμια καὶ νὰ... βραβεύεται!

• Κινούνται μέ μαῦρο χρήμα οἱ πολλοί; Τό Κράτος νά νομιμοποιήσῃ τό **μαῦρο χρήμα** καί τό ξέπλυμά του! Μέ μιὰ συμβολαιογραφική πράξι νά ἐμφανίζεται ἡ διακίνηση τοῦ μαύρου χρήματος... καί νά ἐπιδοτῆται!

Τό ἴδιο νά κάνῃ καί μέ τά σκληρά ναρκοτικά καί μέ τά ἐγκλήματα! Νά τά νομιμοποιήσῃ, ἀφοῦ πλείστοι ὅσοι εἶναι οἱ... ζῶντες μ' αὐτές τίς παρανομίες!

Ἦχι, δέν ἐξέστημεν μέ τίς παραπάνω προτάσεις μας. Μιλᾶμε σοβαρά.

Τό Νομοσχέδιο, πού ἐτοιμάζει ἡ Κυβέρνησις, μέ τίτλο «**Σύμφωνο Ἐλευθερίας Συμβίωσης**» ἔρχεται νά ἐπιβραβεύσῃ τίς προγαμιαῖες σχέσεις καί νά νομιμοποιήσῃ τήν πορνεία. Κι ὄχι ἀπλῶς νά τή νομιμοποιήσῃ (ἀνέκαθεν ἦταν «κατωχυρωμένο» ἐπάγγελμα ἡ πορνεία!), ἀλλά νά προσδώσῃ κύρος Γάμου σέ πορνικές σχέσεις.

• Αὐτό δέν ἀποτελεῖ «**θεραπεία**» ἐνός κοινωνικοῦ φαινομένου, ὅπως λένε. Μόνο ἡ Ἐκκλησία θεραπεύει ὄντως καί τό φαινόμενο αὐτό. Καί ἡ «**θεραπεία**» τῶν προγαμιαίων σχέσεων δέν εἶναι ἡ ἐπιβράβευσίς τους. Εἶναι ἡ **μετάνοια**.

Δέχεται ὁ Χριστός πόρνους, ὄχι γιά νά χειροκροτήσῃ τήν ἀσχήμια τους, ἀλλά γιά νά τοὺς συγχωρήσῃ μετανοοῦντας.

Δέχεται τοὺς ἀμαρτωλοὺς, διότι ἀποδέχεται τή μετάνοιά τους. Ἦχι ἀπλῶς τοὺς δέχεται, ἀλλά καί τοὺς ἀγιάζει.

Συγκεκριμένα, θεραπεία τοῦ τόσο

διαδεδομένου κακοῦ τῶν παρανόμων συμβιώσεων εἶναι ἡ μετάνοια. Μιά ἐρωτική σχέση μέ πορνικές ἐκτροπές μπορεῖ νά καταλήξῃ, διά τῆς μετανοίας, στόν **εὐλογημένο Γάμο**.

• Τό «**Σύμφωνο Ἐλευθερίας Συμβίωσης**» εἶναι καί ἀπότοκο καί προδρομικό. Ἀπότοκο τοῦ «**Πολιτικοῦ Γάμου**».

Προδρομικό τοῦ «**Γάμου τῶν ὁμοφυλοφίλων**».

Ἐλευθερία καί συνέπεια

Ἡ ἡ Πολιτεία δηλώσῃ, ὅτι ἀποτελεῖ **ἀθεϊστικό κράτος**, κατὰ τό πρότυπο τῶν κομμουνιστικῶν καθεστώτων τοῦ πρώην «**Σοβιέτ**» ἢ τῆς Γαλλίας καί τῆς Δανίας, τότε ἄς ρίχνῃ τοὺς προβολεῖς του στήν κάθε εἶδους ἀνηθικότητα καί **ἀνωμαλία**! Καί πάλι ὅμως θά λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν τό κοινωνικό κόστος, τίς φρικτές συνέπειες τῆς διαστροφῆς καί τό ξεθεμέλιωμα κάθε ἠθικῆς ἀξίας.

Στήν Ἑλλάδα ὅμως τό Κράτος δέν εἶναι ἀθεϊστικό, τουλάχιστον ἐπίσημα. Σέβεται συνταγματικά τήν **Ἀλήθεια** τοῦ Χριστιανισμοῦ καί τήν **παράδοσι** τῆς Ἐκκλησίας.

• Καί στίς λεγόμενες «**ἐλευθερίες**», καί μάλιστα «**τῶν ἠθῶν**», πάντοτε ὑπάρχουν καί φραγμοί. Δέν νομιμοποιεῖται ἀδιάκριτα κάθε εἶδος **ἀμοραλισμοῦ**.

• Ἡ Ἐκκλησία σέβεται τήν ἐλευθερία, ἀλλά τό ἴδιο καί τή συνέπεια τῆς ἐλευθερίας. Τό ἄτομο ἔχει τήν «**ἐλευθερία**» νά μή σέβεται τήν ἀλήθεια καί τή ζωή τῆς Ἐκκλησίας. Ἄλλ' ἔχει καί τό χρέος νά εἶναι συνεπές μέ τήν ἐλεύθερη ἐπιλογή του.

Ἡ **ἐλευθερία** του λέει: **Δέν δέχομαι ὅσα πιστεύει ἡ Ἐκκλησία.**

Ἡ **συνέπεια** του λέει: **Δέν εἶμαι μέλος τῆς Ἐκκλησίας. Δέν μέ ἀφορᾷ ἂν δέν μέ συγκαταλέγῃ ἡ Ἐκκλησία στούς χριστιανούς, στά μέλη της.**

• Καί μέ τή σειρά της ἡ Ἐκκλησία σέβεται τήν ἐλευθερία τοῦ ἀτόμου, ἀλλ' ἐνεργεῖ καί μέ συνέπεια. Δέν θεωρεῖ, δηλαδή, μέλος της τόν **ἀρνητή** τῆς Πίστεως καί **μυκτηριστή** τῶν ἱερῶν της μυστηρίων!

Ἐεκάθαρα πράγματα!

Ἡ συνδρομή γιά τό περιοδικό

■ Εἶναι **10 Εὐρώ (€)** τό χρόνο. Ἡ ἐξόφλησις γίνεται: • Στό λογαριασμό: **0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.**

• Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: «**Βαπτιστής**», **Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.**

• Στό Γραφεῖο **Χριστοκοπίδου 12 (Μοναστηράκι)** ἢ στό Βιβλιοπ. «**Βαπτιστής**», **Ἐθν. Ἀντιστάσεως 103 (Ἅγιο Δημήτριο).**

■ Οἱ τοῦ ἐξωτερικοῦ ν' ἀποστέλλουν τό ἔμβασμά τους στό ὄνομα «**Βαπτιστής**» (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).

■ Τηλέφ.: **2103212713** καί **2109765440.**

Η Ή. Σύνοδος για τίς ἐλεύθερες συμβιώσεις

Στή συνεδρία τῆς 17ης Μαρτίου 2008 ἡ Διαρκῆς Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐξέτασε τό θέμα τοῦ νομοσχεδίου για τή νομιμοποίηση τῶν «ἐλευθέρων συμβιώσεων». Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Ἱερώνυμος ἐνημέρωσε τοὺς συνέδρους για τή σχετική συνεργασία, πού εἶχε μέ τόν ὑπουργό Δικαιοσύνης κ. Σωτ. Χατζηγάκη.

Ἡ γνώμη, πού εἶχε διατυπώσει ὁ ἴδιος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ἀπέφευγε νά χαρακτηρίσει τό ἐπιχειρούμενο ἐγχείρημα, πού οὐσιαστικά εἶναι μία ἀκόμα βόμβα στά θεμέλια τῆς ἑλληνορθόδοξης οἰκογένειας.

Ἡ γενομένη ὅμως συζήτηση στήν Ἱερά Σύνοδο ξεκαθάρισε τά πράγματα. Καί τελικά ἡ σχετική ἀπόφασις ἐμφανίστηκε ὁμόφωνη. Ἐπεκράτησε ἡ **συνοδικότητα**, πού τόσο πολύ ἐπαγγέλθηκε ὁ νέος Ἀρχιεπίσκοπος.

Πολλοί ἔσπευσαν νά χαρακτηρίσουν τήν ἀπόφασι τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὡς τήν πρώτη ἡττα τοῦ Μακαριωτάτου. Δέν νομίζουμε ὅμως, ὅτι εἶναι ἔτσι τά πράγματα. Ἀπλῶς, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Ἱερώνυμος, μέ τόν ἥπιο τόνο πού τόν διακρίνει, δέν θέλησε προσωπικά νά τοποθετηθῆ ὀξέως πρὸς τό ἀντιχριστιανικό Νομοσχέδιο. Ὁ ἴδιος ὅμως, δείχνοντας, πόσο σέβεται τή συνοδική διάσκεψι καί ἀπόφασι, συνυπέγραψε τήν αὐστηρή καταδίκη τοῦ Νομοσχεδίου.

Κατά τήν ἀνακοίνωσι τῆς ἀπό τόν Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης κ. Ἀνθιμο, δημοσιογράφος ρώτησε, πῶς ἡ Συνοδική ἀπόφασις δέν φαίνεται νά συμφωνῆ μέ τήν ἀρχική τοποθέτησι τοῦ Μακαριωτάτου. Κι ὁ Θεσσαλονίκης εἶπε ἐπιγραμματικά: «*Ἐκεῖνη ἦταν ἡ ἀποψις τοῦ ἐνός καί αὐτή εἶναι τῶν δεκατριῶν*».

Παραθέτουμε τό κείμενο τῆς Συνοδικῆς ἀποφάσεως:

α. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, διά τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου, διακηρύσσει τόν ἀπόλυτο σεβασμό καί τήν παραδεδομένη τιμή πρὸς τό ὑπό τῆς Ἐκκλησίας τελούμενο ἱερό μυστήριο τοῦ Γάμου, τοῦ ὁποίου σκοπός εἶναι ἡ ἀμοιβαία πνευματική συμπλήρωσις τῶν συζύγων για τήν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ σωτηρία καί καρπός αὐτοῦ τά τέκνα. Ἡ Ἐκκλησία, δηλαδή, δέχεται καί εὐλογεῖ τήν παραδεδομένη τέλεσι τοῦ Γάμου κατά τό Ὁρθόδοξο Τυπικό, ἐνῶ θεωρεῖ πορνεία κάθε ἄλλη «συζυγική» σχέσι ἐκτός αὐτοῦ.

β. Καλεῖ τό πλήρωμα τῶν πιστῶν τέκνων Αὐτῆς νά βεβαιωθοῦν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία ὑπερασπιζόμενη ἀνεκαθεν τά τῆς ἱερότητος τοῦ μυστηρίου τοῦ Γάμου, φροντίζει για τήν ἐφαρμογή τῆς διδασκαλίας τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, για τήν τήρησι τῶν ἀρχῶν τοῦ Εὐαγγελίου σέ ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς ζωῆς καί τόν σεβασμό πρὸς τοὺς παραδεδομένους ἱερούς Κανόνες σχετικά μέ τό βίο καί τή συμπεριφορά τῶν τέκνων τῆς Ἐκκλησίας.

γ. Μέ βάσι τίς ἀρχές αὐτές καί βαθύτατο αἶσθημα εὐθύνης ἐναντι τοῦ κλήρου καί τοῦ λαοῦ, δηλώνει, ὅτι εἶναι παντελῶς ἀδύνατο νά συγκατατεθῆ στό διαμορφούμενο Νομοσχέδιο «*Σύμφωνο Ἐλεύθερης Συμβίωσης*», ἡ ἐφαρμογή τοῦ ὁποίου ὑποθάλλει καί νομιμοποιεῖ βαρύντατα ἠθικά ἀμαρτήματα, καί τό ὅποιο σέ περίπτωσι ἐφαρμογῆς, θά ἀποτελέσει καταστροφική βόμβα στά θεμέλια τῆς χριστιανικῆς οἰκογενείας καί ὅλης τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας. Ἡ Δ.Ι.Σ. ἐκφράζει τήν ἐλπίδα καί τήν εὐχή νά μὴ καταστῆ Νόμος τοῦ Κράτους τό ἐν λόγῳ Νομοσχέδιο.